

רק אנדרי קריסטובולו, יליד קפריסין שהיה שלוש שנים בארץ. חמש דקות אחרי שהורידו אותנו במלון, ראינו כבר את כל השכנים שלנו ממהרים בבהלה החוצה. "מה קרה, המלון לא טוב ?!" "בוא מהר!" משך אותנו משהו בכנף המעיל, "עוד מעט לא ישאר כלום מה לקנות". רצנו אחרי כולם לרחוב לדרה בניקוסיה יש לפחות 20 רחובות מסתריים, אבל בישראל שמעו רק על לדרה סטריט. בלדרה סטריט הרגשנו את עצמנו כמו על הטיילת בתל-אביב ביום שבת קייצי בבוקר. בחלונות הראווה התנוססו שלטים באנגלית: "שלום!" ושלטים בעברית: "פה מדברים עברית!". מכוניות מטרה מיוחדות דות סינו ברמקולים את התנועה לרחובות סמוכים, כדי שהישראלים יוכלו לרוץ במירות מחנות לחנות.

קודם-כל רצנו לקנות מגהץ. להיות בקפריסין ולא לקנות מגהץ אדים אוטומטי זה כמו להיות ברומא ולא לראות את האפיפיור. לפני שבוע היה אומנם מחיר המגהץ רק שתיים וחצי לירות שטרלינג (17 וחצי ל"י), אבל סותרי לדרה היונים חידשו את המלאי עם המחירים גם יחד. הם דרשו עכשיו שלוש חצי שטרלינג, אי-אפשר היה לעמוד על המקח. על כל קונה שיצא ניכנסו שלושה אחרים.

עוד לא הספקנו לקנות מגהץ והקצב שלנו כבר תפס אותנו בצווארון. "יש כאן משהו נהדר, אתה מוכרח לקחת את זה!" — והצביע על מכשיר אינקוויזיציה חשמלי. "מה זה ?" שאלנו. "זאת מכונה מיוחדת לחיתוך בשר מבושל, בארץ זה עולה כפול!"

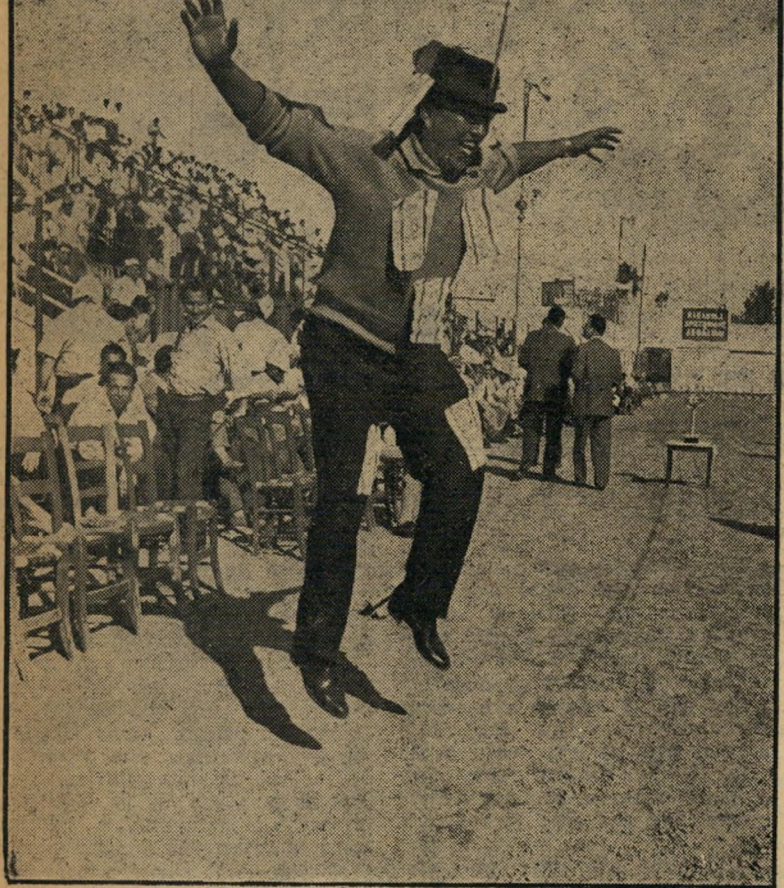
★★★
חשפנית כשרה למהדרין

את מי שלא ראינו עד אז פגשנו בלי לה, במועדון שאנטה קלייר, בניקוסיה. בדרך כלל יש שם מקום למאיתים איש. בלילה הזה היו שם 800. הם מילאו את האולם, עמדו מסביב לקירות, טיפסו זה על גבי זה וחסמו את כל המעברים והכניסות. בעלי המועדון, שהרגישו עוד בלילה הקודם בחיל החלוק של הפלישה, מיהרו להוציק סטריפטזואית מיוחדת מאתונה, במיוחד בש"ביל הישראלים. הסטריפטזו הזה היה כשר למהדרין. החשפנית המקומית הופיעה במעיל ונשארה לבסוף כבגדים שלם. השנייה, ש"הוועקה מיוון, כיסתה את חזה החשוף בעלי תאנה גדולים.

היה שמת. סמל המטרה היוני המדבר עברית, תפס לו נצרה תימניה. ספסריהקול"נוצ ניסו להתלבש על המארחות היווניות.

בין ראשים ישראליים

נראית חשפנית יוניה במועדון הלילה שאנטה קלייר בניקוסיה. היא הוועקה במיוחד מאתונה כדי לבדר את המוני הישראלים שפגשו לאי לרגל המישחק בין הניבחרות.

שמחה בטחום עת

מומו, מלך הג'וז התל-אביבי שקישט את עצמו במיוחד לכבוד המאורע, בהיותו בטוח בניצחון הניבחרת הישראלית, מלהיב ומעודד את הצופים הישראליים לפני המישחק שהסתיים בבזיון.

מסביב למגרש, כשביניהם לבין היוונים מפ"רידה גדר. התורכים לא היו שם בכלל. הם ערכו אותה שעה, כנקמה לעובדה שאף תורכי לא שותף בניבחרת האי, מישחק בעיר, הגיפו דגל תורכי והביאו תיזמורת.

רוב הישראלים באו למגרש ישר מהה"נויות, שכמה מהן היו פתוחות גם ביום ראשון. עמוסים במגהצים, מיטריות ותבילות מוון, הם תפסו את מקומותיהם.

כל החתיכות רצו מזכרת מהמישחק ועלו להצטלם בתוך השער עם עקבים גבוהים, כשהיוונים צועקים במקלה, בהתלהבות. בצד אחד ישבו כמרים אורטודוכסים יוניים עם זקנים עבותים — ומצד שני ישבה בין הקהל הסטריפטזואית משאנטה קלייר.

השימחה האמיתית התחילה כאשר עלו הקבוצות למגרש. לפחות 400 מבין הישראליים היו מצויידים במצלמות. כל מי

לקפריסין

ושטרלינגים וכבשו מגהצים ונייר מואלט

מנהל באנק דיסקונט נהנה מהשירה היוונית ואילו בעל חנות הנעליים בני הזמין את הלוליינית הצ'כית לכוסית משקה, התחרט ברגע האחרון וחזר לשולחנו מבלי לשלם. פגשו שם אפילו את מר בן-אריה, פקיד השומה שלנו, שנותן לנו תמיד אישור ממס"הכנסה לנסיעה לחוץ-לארץ. "אתה בתפקיד?" שאלנו אותו. "איזה תפקיד" השתומם פקיד השומה, "התחננתי לפני המנהל שיתן לי חופש לשבוע". אחר-כך שרו כולם את השיר פיראוס מתוך הסרט לעולם לא ביום ראשון עם הזמרת אלדה — והלכו לישון. רק בפתח אחד הבארים עמד ניסים טאיט, כתב ידיעות אחרונות בבאר-שבע וכמעט ככה. "מה קרה?" שאלו אותו. "נכנסתי לבאר", התיפח טאיט, "הושיבו אותי ליד בחורה. הזמנתי שאמפניה. דרשו חמש ל"ר ות שטרלינג. פתחו את הפקק אבל לא שמעתי את הפק. ביקשתי לטעום ולא נתנו לי. בסוף נתנו לי טיפה והתברר שזה קוקה קולה. לא רציתי לשלם. רק בסוף לקחו ממני דולר פחות."

★★★
עם מגהצים לאיצטדיון

אחת בצהריים, ביום ראשון, כבר היה האיצטדיון בניקוסיה מלא מפה לפה. הישראלים קיבלו מושבים על כסאות

שלום

וברוכים הבאים לקפריסין, קראו השלטים בפתחי החנויות. בחנות זאת מדברים עברית, ציין השלט.

בלדרה סטריט יש אולי מאה חנויות. כל אחת מהן היתה גדושה עשרה ישראלים. הם

מקהלה צופה ישראלי מרגן מקהלה של ישראלים, חבושים בכובעי נייר, כדי לעודד את הניבחרת, בצעקות: אילאל ישר — אלו לפני המישחק צעקו הרבה, אך בעת המישחק כמעט ולא פצחו הישראלים את פיהם לעידוד השחקנים.